

liek laiko nuspygdomas, kad nori būti palaidotas čia (=... žingsis iš pirmasis po liek laiko...).

2/2

Rasiu

gg 11 16

"Moliēkime appenli ir dūžlaučiose formose" (V. Mačernis)

V. Mačernis – poetas, kurio iškeltos idėjos bei problemos dažnai buvo išliek žeminių apngstyliams. Jo pasaulėžiura iš dalių buvo žygystės egzistencializmo filosofijos, kurie ginklai tiki apibūdinant poeto raijantį jo būrybos metu – 2-ojo Pasaulinio karo laikotarpiu – tai resaugumas, appenimo prasmės išlojimas. Tolumoje „dūžlaučiose formose“ V. Mačernis išloj alymos – to, kias mėleilių appenimo pramogą appenimui.

Nenaujės, appenimo prasmė resaugimo, resaugumo problemos ypač artimos ne tik V. Mačernisiui, bet ir aplinkinių būklės daugelyčiai x a. žmonijos.

Toks qj tas V. Mačernis ^{Mačernis} vaiduoja pasaulis? Jis, be abejijo, ypač priežiūras žmogui. Jei namai, jau repanti aplinka oduvi (sodas, parkai, miestas) eileračiuose dažmai noci vaiduoja vidurdienis, vasara, tai pasaulis, kuriame nuolat jvaizduoti, pėčiamas žallomis, mišromis spalvomis iš apačios nuolat gaudriamas valties:

„In alyjuose miestas. O nu manim alyjųose valandas ilgas

sesiliais bėgo parbus i galvę.

Praeivant dideli laisai nuo mūro xeny parvėny ant

veido tišlo

žmonius, kurie buvo pro mane, buistys pilkij i nerimo

pili.

(„Vizijos. Penktasis“)

čiai lduaine V. Kacernio lyrikoje iš tampa veina
zmonės prie jo priuoda lyg prie skrybės sal-
linio: „Pasilenkui prie žemos iš debiu“; „dėja pažvelgau į leviškes
laukus.“ Ši žmogaus žemė ypa oportenja praesistojam parau-
lui, jis atrodo panari į tolimes sojų:

Tenai loli ypa laukę,

Kur auga vein rugiai švečių spalvę.

Kur kruikšma, galvų parvėny

veira.

(„Vizijos. Antkopis“)

Tai opis.
žemei nėjama ir nu rameybė, kas ngligoją i ją dėlbančiojo
rimly. Tolei žmogus - puelus pavyzdys romanus, darbšlens, savo
žemai pasiženčiusio bėlui:

Pleveno didelė pjiuties rumbis.

Paskui rengiam sunley kūnag. Ši rebo plakie žiurkičiai

darbininkų ūdys.

Bronzinių

Bronzinių yra veidai ir dalių akys spindulėlio pavidais
ir jėgos grožiui.

(„Vizijos. Penkloji“)

Tai yra darbas ^{laip pat} išpramina įspėjimų. Tai dar vienos žmogaus
sina dvarinės rūmies, suoliimo, laed ^{koristymas} lai, ką yra daro, nėra bepramini-
ba, išlakus.

Dar viena abeina žmogui tam pa vadinamoj: barys bala.
Žmogus grūsta, auga, dirba tam, kad po savęs ^{iki} palečiai būtų,
nugrenantį lygiavilių patį įspėjimų:

Salvojau apie jis įspėjimų būsimas beldas,

Thurio, alyje žemė, auga, subrys ⁱⁿ, kai jau bus

diena išvėsąjį pasibaigus,

Nirkin melenas be bainies, galvas išdidžias.

Be baimės, kai tė amžius.

(„Vizijos. Penkloji“)

Reikety
aplittoti,
kodel
be baini
išdžiaus

Palaiminys įspėjimo prasmės pajadintys lygimais sub jėlikui
melenas iš būryba, tai - barys balaus vai nė?

Liepsnojau per barys balaus meleno kraują ir jėgos liepsna,

Syngubis upę, slausmo iš minkies ledus pralaužus,

Telėjo akelių linkme.

Tanakl reaguoja žodži į liepsnoje liepsnoje lyg ^{naudoti} naujų
naujų žerini...

(„Vizijos. Penkloji“)

Be to, tam, kas buvo būrėjo balsas, „nemirtingumo raulė“ nraščiai dienas nušviečia – ~~taffy~~ dovanos amžinėje. Taip ūmogus gali rauvė žamžinkti ne tik vaikus (hardy bailest), bet ir būrybos.

Taip pali „nemirtingumo raulė“ ypač minčiuosi į lyginis subjekto vamus. Namai – tai ~~taffy~~ mela, iš kurios lyginis subjektas jis, ~~taffy~~ negyja iš vargintas „puzinojo miesto“, t. y. erdvė apibendinama kaip saldi, skambanti – libra priepučia mūsųjams pasaukui. Namai – tai iš paprastas valstybės būstas, vi rodas, iš laukais, kuruios darbuojasi žmonėliai, iš pilies mendė. Tās visada galima susikilti proterey duosias, kurios (o ypač – ~~taffy~~) remia lyginį subjektą, nesiliai jam jėgų užengtame opertime ir cūmelių iškant ^{agresivios} opertimo prasmis.

Ir nors lyginis subjektas nuo visų blokųjų saugo deivys, langei, vamus erdvė reiška ab aklinai uždara pasaulius, keliais ypač iš galijmos lyginis subjektas iš jis išsineiž iš jo negyja. Tas ~~urbėjimas~~ apgyžli namo – reiška didžiausią opertimą alspary.

V. Jacevičius, bendamas egzistencializmo filozofijas, nurodė, kad nėme pasaulypje ūmogus laimes palirkli negali, bet labai vertino vien likę jos reikius, išloping. Poetas apie milžinių, t. y. – relikvinių mokančių opertų, džiuliantiems formose "ėmonių", laig rašė:

Jinai nebolišla pergalės. Ir žino, kad laukloji
pažinimo raulė

Pro nežinior kisikusis debesis jai mėbad nemėsvis,
Bel išvėdiniu nerimo pilna įi verčias, negali pasaulį.
I pagaliai sunekliai lauroje išvėsos pasilqunas alius.
(„Vizijos. Pabaiga“).

O jei laime n galima abrasti, tai bus liko aly mirbos okšanę gaus.
Bel laimingas tas, kuris nūlai sugebė:

Džiaugsmo dėvėjibę saldybę
Paragauja vien likas,
Kas išmoksta momentą suprasti.

(„Rudens sonetai“, 5)

Dar viena algainė nāme appvenine lampą meile:

O amžinais modēnių nūllini!

Poely žluopimui graci lyras!

Prisielėmias lėipy purpurinių

Sacvinči nėlos degancionis lyras.

(„Rudens sonetai“, 10)

Ators už jį tetra lektuvės lik ^{termpa} atliūtibę:

Tirdis nuklepusi iš nėijo bėliai,

Bel amžinai viena, bel amžinai viena.

(„Čiuos sonetai“, 8)

Vienalvi, appvenimo prasmis nesuradimo, nesaugumo problemos

Babai budingos ne vien lik V. Stacevičiaus poezių lyriiniams subjektams,
bet ir daugeliui xx a. žmonių. Todėl už nės abramos egzistencija

VERBOS

ne vein nairoxi lo bragiško laikotarpio, kurio metas buvo
 poetas, erdvėje. Šios verbybės ~~ypač~~, t. pasak V. Kubilius, pro-
 jekcijojamos į vios būties erdvę.

Tai jog pagrindiniuose akademomis ištuame priešnėleme žmogui
 pasaulypė būka žemė, namai, bėkly bėkla - tradicinės lietuviavietos
 bėdžinės žomiojo bėkuvio verbybės, naipuji bėkly pajurainčios gebi-
 jinti bėkli, ištekimo dėviaigsmas, bei ne ilis labiliorius meiles ir
 plaučių ~~atmenitomis~~^{belėkis žmogus}. Žodžiu, lai - visa, ką bėkuvėnas gali easti savo
 dvansap. V. Mačerkinis julkai raiči: "Bėkuvėnas nėra nėlg lyg žibinė"...

Lietuvių išprilinti, atsilieisti ~~jei~~ savo
 supratimų (reikičiai atsugrauti tuo arba
 lyms, nes eltaras praei ceteris - t. t. o.
 nes suderintas.)

9/9/18

9

98 II 25

Žolės bėkudor

1. Rasybos bėkudor:

Xarp rašoma	Xodil	Pavyzdžiai
2-ojo pasaulinio karo	"p" mažoji, nes nėra žodžių jungiančių lili p- karas mas žodis rašomas didžiųja	Pirmasis pasaulinis

2. Naujybės leiditoriai:

1. ... tradicinių romėnų būklės vertypis, naujiųjų laikų pajavai-
zintos gebėjimų būti, išlojimo dėčių spausdinti bei ne ilin stabilioti
mečių iš laimes atimirkomis.

1 - nesilnia habetis ~~nes negativa absista~~ o priši jungtis "bet",
nes jis neįjungia vienarūnių sakinių papildinimis „gebėjimų būti”,
„išlojimo dėčių spausdinti“ ir „laimes atimirkomis“.

prz.: Tode auga obelys bei lervaičiai.

2. Žodžiai, lai¹ visa, kaž bel kuris žmogus gali rasti savo dėčiųj.

2 - nesilnia brėkšnio, nes, nors suderintio larcinio jungis ir pralein
la, vardinių dalis išreikišta įvardžiu.

prz.: Tai jis.

Tarcinio užklausos?

Raišimų

98 12 14

Tiltoronių vertypis XX a. 2-ojo pusės būklės
literatūroje

XX amžius. Antropi pusė. Žmogus parimeles, jaučiai savo men-
tumą ir savo būties bėgrastumą. Jis būsiame pasaulyje jam al-
zinanti, kuras kurių stalininkų appenimo hoibulys? Trys rasiologai -
J. Ballūni, J. Arvydas i J. Sausas - gamtininkai paliekiame gamtininkai
skirtingas, bet prieinai reina būtų papildančios vertypų sistemas.